

gaende Behandling af de koloniale Forhold, da der under de Forhold, som eksistere, umulig vil kunne gaa længere Tid, uden at der vil optaa meget alvorlige Kalamiteter for Kolonierne. Jeg skal derfor ogsaa indskrænke mig til nogle enkelte Bemærkninger, vedrørende selve Betænkningen. Naar det saaledes Pag. 1 i Betænkningen hedder: „I sin Undersøgelse af, hvilken Andel Staten bør tage i Afhjælpingen af den saaledes oplyste Trang, henholder Kommissionen sig endelig til en af den nysnævnte private Komite gjorte Indstilling, dog med en enkelt Modifikation osv.“, tillader jeg mig dertil at bemærke, at det jo er ganske rigtigt, at Kommissionens Forslag hviler paa en saadan Indstilling; men dertil skal jeg dog knytte den Bemærkning, at forud for denne Indstilling var der gaaet en meget gennemgaaende Drøftelse af Kommissionen i Forbindelse med denne Komite, saa at der derved var tilveiebragt et Grundlag af disse to i Fællesskab, hvorpaa da selve Indstillingen hviler. Naar der senere i Betænkningen ligesom ogsaa i Motiverne erklæres, at Kommissionens Opgave under Nr. 3 ikke har kunnet løses paa en virksom Maade, da der ikke har vilst sig noget Begier efter Laan paa de af Kommissionen tilbudne Betingelser, saa er dette jo ogsaa et Spørgsmaal, som er gjort til Gjenstand for Behandling af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), idet han har ment og det med Rette, at Laanesummen staar i et meget grelt Misforhold til den Stads, der er stet paa Den, sagde det ærede Medlem. For Frederikssted alene er Misforholdet i saa Henseende heller ikke lidet grelt, men naar det er Tilfældet, ligger det naturligt i Forholdene paa selve Stedet. De Personer, der kan være Tale om her, kunne nemlig henføres til tre Kategorier. Den ene af dem er Descendenter af Familier med mer eller mindre Formue, Familier, som have levet i lang Tid paa Den, og hvis Formue tidt er bleven indskrænket til det at besidde et enkelt Sted i Byen Frederikssted; de leve da af den Leiesum, de kunne faae derfor, undertiden bo de selv i Stedet og leie en Del af Huset ud. For disse Folk, som der ikke er saa ganske saa af, er der ikke Anledning til at søge Laan paa den ene eller den anden Betingelse, undtagen netop paa den Betingelse, hvorpaa den ærede Drøftører mente, at de alle vare meget tilbøjelige til at laane, nemlig at de ikke betale Laanet igjen. Sagen er nemlig den, at selv om de fik tilstrækkelige Laan til at gjenopføre deres Huse, vilde den Leiesum, de kunde indbringe dem, kun lige udgjøre Renten af deres Penge, og der blev Intet tilovers til Betalingen. Desuden kunne de ikke stille nogen tilbørlig Sikkerhed. En anden Kategori er der, som der her kunde være Tale om, og som idetmindste for en Del vilde stifte saadanne Laan, det er Folk, som have havt en Bedrift der paa Stedet, og som kunde ønske at forskaffe den, men som trykkes noget under

de nuværende Konjunkturer, de mene, at der er saa stor Usikkerhed i Forholdene tilstede, at de i allerhøjeste Grad ville betænke sig paa at opføre deres Huse og gjenoptage deres Bedrift. Denne Frygt er tildels optaaet deraf, at Konjunkturerne i den sidste Tid have været saa uheldige, at det for Mange har stillet sig som tvivlsomt, hvorvidt overhovedet St. Croix kunde vedblive, navnlig under de frie Arbejdsforhold, at være en sukkerdyrkende Ø, og hvis denne Situation vedbliver at udvikle sig i den antydede Retning, vilde deres Bedrift dermed tillige være forbi. Dels lide Mange under Frygt for, at den Beskyttelse for Liv og Eiendom, som har vilst sig at være for ringe nu ved det sidste Oprør, ikke skal blive bedre i Fremtiden, og de ville som Følge deraf i hvert Fald se Liden an, inden de ville gjøre nogen som helst Anstregelse for at faae deres Bygninger gjenopførte. Det er jo at haabe, at disse Grunde til Frygt efterhaanden vilde forsvinde, saa at Modet maa komme til dem igjen og de maa kunne gjenoptage deres Bedrift dersteds. Men selv da vil det ikke faae nogen stor Indflydelse paa de Laansøgendes Antal, idet de fleste af disse Folk ikke behøve Laan, men ere istand til for egne Midler at kunne gjenopføre deres Huse. Saa kommer endelig den tredje Kategori, det er dem, som gjerne atter vilde optage deres Bedrift og ikke nære nogen Frygt. Det kunne de imidlertid ikke gjøre, uden at faae Husene byggede op igjen, og det er disse Folk, som have henvendt sig til Kommissionen for at faae Laan. Atter der kommer den ulykkelige Historie frem, idet vel Alle ere i Stand til at betale Rente, men deres Erhverv er, naar det gjenoptages, ikke i Stand til at indbringe saa Meget, at de kunne præstere en saa stor Afbetaling af Laanet, som Finansministeren har forlangt, og som Kommissionen som Følge deraf har opstillet som Betingelse. Naar derimod disse Betingelser blive modificerede paa den Maade som her er fremkommet i Lovforslaget, saa er der fra deres Side Intet i Veien for at modtage Laanet, og der er efter deres Overbevisning heller ikke Noget i Veien for i saa Fald at stille fornøden Sikkerhed eller for at tilbagebetale det i rette Tid. Jeg skal bemærke, at der er indkommet en Del saadanne Andragender efter Kommissionens Beskjendtgjørelse derom; men det maa tilføies, at de erklærede ikke at kunne modtage Laanene paa andre Betingelser end at forrente dem med 5 pCt. og at Tilbagebetalingen udsattes en Tid, saaledes at der for Størstedelen af den Sums Bedfommende, som Finansministeren har opstillet i Lovforslaget, findes Laansøgere. Men der er ganske sikkert et Overflud, og jeg formoder, at Finansministeren har beregnet dette iøvrigt meget ringe Beløb derpaa, at det jo ikke kunde være rigtigt, at Laansøgere, naar de nye Betingelser bleve bekendtgjorte, meldte sig og ikke kunde faae Laanet, fordi andre Laansøgere havde meldt sig tidligere